ČR PORUŠUJE MEZINÁRODNÍ SMLOUVY I ÚSTAVU EXEKUČNÍM A OBČANSKÝM SOUDNÍM ŘÁDEM, VZNIKLÁ EXEKUČNÍ MAFIE PAK PORUŠUJE I TYTO ZÁKONY

- CZ24 News | 3. prosince 2021

ČESKO: Z tohoto důvodu doporučuji:

- podat Ústavní stížnost pro zrušení části zákona č. 120/2000Sb. exekučního řádu a zákona č. 99/1963Sb. občanského soudního řádu, která porušuje články 10 a 12 Listiny základních práv a svobod, tedy součást Ústavy ČR. Není možné narušovat svévolně obydlí a rodinný život nedlužících občanů, ponižovat je a rabovat na půdě jejich vlastního domova.
- Ústavní soud by dále měl nastavit právní jistotu v otázce 80% marných exekucí, které jsou, na náklady v podstatě celé společnosti, uměle udržovány svévolným výkladem exekučního zákona ze strany exekutorské mafie. Článek 11 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech ukládá smluvním státům povinnost zajistit svým občanům přiměřené a zlepšující se (pokud možno) životní podmínky, nikoli je držet až do jejich předčasné smrti na podlomené zdraví jako psance a otroky nesplatí čelných exekučních tarifů (viz tabulka) s vidinou, že už v životě nebudou moci normálně žít
- podat podněty a žaloby k mezinárodním organizacím a soudům, zejm. Evropskému soudu pro lidská práva ve Štrasburku a to pro porušování uvedených mezinárodních závazků Českou republikou (čl. 10, čl. 12 Listiny základních práv a svobod, čl. 11 Mezinárodního paktu o hospodářských právech)

Listina základních práv a svobod garantuje:

Čl. 10

1. Každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno.

2. **Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života**

Čl. 12

Obydlí je nedotknutelné. Není dovoleno do něj vstoupit bez souhlasu toho, kdo v něm bydlí.

1. **Domovní prohlídka je přípustná jen pro účely trestního řízení, a to na písemný odůvodněný příkaz soudce.** Způsob provedení domovní prohlídky stanoví zákon.

2. Jiné zásahy do nedotknutelnosti obydlí mohou být zákonem dovoleny, jen je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu života nebo zdraví osob, pro ochranu práv a

svobod druhých anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejné bezpečnosti a pořádku. Pokud je obydlí užíváno také pro podnikání nebo provozování jiné hospodářské činnosti, mohou být takové zásahy zákonem dovoleny, též je-li to nezbytné pro plnění úkolů veřejné správy.

Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech

Čl. 11.

1. Státy, smluvní strany Paktu, uznávají právo každého jednotlivce na **přiměřenou životní úroveň pro něj a jeho rodinu, zahrnujíce v to dostatečnou výživu, šatstvo, byt, a na neustálé zlepšování životních podmínek.** Smluvní státy podniknou odpovídající kroky, aby zajistily uskutečnění tohoto práva.

ODŮVODNĚNÍ

Porušování domovní svobody je trestný čin podle trestního zákoníku, avšak exekutoři podle zákona č. 99/1963Sb (zejm. § 325A, 325B) smějí násilně vstupovat do bytů třetích osob, které sice nedluží, ale u nichž se vykonavatelé „domnívají, že ve své domácnosti přechovávají dlužníka“. Principiálně jde o stejný postup, jako u osoby, u které se tajná policie a gestapo nacistickém režimu domnívala, že skrývá občana židovského původu. Kdo ukrýval žida, musel přijít o vše! Vše je založeno kromě porušování článků 10 a 12 LZPS na principu presumpce viny. Zatímco policie musí mít při vyšetřování případu vraždy soudní povolení k domovní prohlídce konkrétního bytu nebo domu osoby která je důvodně podezřelá z trestné činnosti, tak exekutor nikoli. Následně jsou oprávněni podle českého zákona přijít do bytu sepisovat majetek do dražby, přestože nikdo není doma a majitel bytu o nezvaných hostech neví. Pro vstup exekutorů do bytů či domů třetích osob zákon již nevyžaduje ani asistenci policie. Vykonavatelům stačí jen zámečník k odvrtání zámku. Nezabývají se tím, komu co patří. Berou vše. Okradený musí dokazovat, že majetek patří jemu, a ne povinnému.

Exekutoři zaměřují stále více na tzv. mobiliární exekuce, které se dotýkají zejména blízkých dlužníka. Tito o tomto riziku často ani nevědí, nebo mají velmi zkreslené informace nejen o tom jaké povinnosti a práva má exekutor, jaké práva má dlužník a jeho blízcí. Hlavně nevědí jak účinně ochránit svůj majetek a často věří různým mýtům. Mobiliární exekuce v domovech blízkých dlužníka, často rodičů, dětí, přítele, či přítelkyně jsou ponižující a velmi často spojeny s řízeným psychickým nátlakem na hranicí útisku, či vydírání. Tyto způsoby vymáhání dluhu, byť jsou velmi účinné, tak vážnou měrou poškozují nejen práva nedlužících občanů. Exekutor má podle českého výkladu práva na základě tzv. vyvratitelné právní domněnky prokázáno, že vše na adrese, kde povinný (byť jen občasně) přebývá, je jeho majetkem. Exekutor tedy nemusí nic dokazovat. Naopak osoba dotčená neoprávněnou exekucí musí prokázat vlastnictví a nikoli pouze prohlašovat vlastnictví k majetku. Exekutor může podle českého zákona vstoupit, nebo si sjednat pomocí zámečníka přístup do všech prostor, kde přebývá povinný a to i bez souhlasu vlastníka a také bez policie, což se v naprosté většině případů také děje. Často se tak děje i na základě indicií, či spíše záminek k pobytu dlužníka. Policie však sama bez exekutora, případně bez vašeho souhlasu, nebo bez soudního příkazu do vašeho bytu nesmí a to ani v rámci trestního řízení.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Vykonavatelé soudního exekutora se často vydávají nejdříve za pracovníky plynáren, nebo za poštovní doručovatele. Legitimují se až po otevření bytu, či domu poté co se doslova natlačí dovnitř. Tímto způsobem si vykonavatelé exekutora zjednodušují vstup a získají kromě momentu překvapení i okamžitou kontrolu nad veškerým majetkem v celé nemovitosti, bez ohledu na to, kolik dalších nedlužících lidí nemovitost obývá.

I v případě, že vybavení domu či bytu podle nájemní smlouvy vlastní majitel nemovitosti, platí, že vlastník věcí má pouze právo žádat o vyškrtnutí ze soupisu. O tomto právu vlastníka však rozhoduje právě ten exekutor, který věci zabavil a to usnesením. Teprve po jeho zamítnutí se může vlastník věcí obrátit na příslušný soud. Pokud u soudu neuspěje, krom ztráty svých věcí zaplatí náklady svého právního zastoupení, soud i náklady protistrany. Mobiliární exekuce je až krajním řešením, nejdříve musí být přistoupeno ke srážkám ze mzdy a méně invazivním prostředkům. V zákoně to tak po novelizaci Exekučního řádu skutečně je a zní to i logicky a lidsky, což bylo zřejmě účelem. Pokud však nastane mobiliární exekuce týden poté, zákonu to nijak neodporuje. Navíc blízký povinného se o exekucích, či oněch méně invazivních prostředcích nemá šanci dozvědět, protože není účastníkem řízení. Takže první s čím se většina blízkých dlužníka setká je právě mobiliární exekuce, kdy již nemají na výběr žádnou dobrou možnost, než platit podle často neúměrných požadavků exekutora, nebo riskovat, že přijdou o kompletní vybavení svého domova.

Nedlužím a mám od většiny věcí doklady, darovací smlouvu, kupní smlouvu od bratra apod. takže exekutor má smůlu? Exekutor na místě provádění mobiliární exekuce může, ale není povinen zkoumat, či vyhodnocovat doklady k movitým věcem, navíc nemusíte být ani v době jeho návštěvy doma. Exekutor sice může vzít v potaz předložené důkazy o tom, že věci nepatří povinnému, ale pokud tak neučiní, ničeho protiprávního se podle českého zákonodárce nedopouští! Bohužel často i právníci, byť v dobré víře radí svým klientům právní postupy se slovy, to by mělo stačit, ale bez jakékoli garance. Zaplatí pak za úkon, který bude na faktuře. Pokud však tento úkon před exekutorem neobstojí, zaplatí za každý další úkon až do pravomocného rozsudku často i desetitisíce. Pokud neuspějí, nejenže přijdou o své věci či střechu nad hlavou, ale zaplatí svého právníka, soudní poplatek a pochopitelně také náklady protistrany.

Zákon č. 120/2001 Sb., zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) zavedl komercionalizaci výkonu práva a spravedlnosti v České republice. Údajná neschopnost státu zajistit výkon vlastních rozhodnutí byla základní výmluvou pro přijetí myšlenky mimosoudních exekucí prováděných soukromými subjekty „pověřenými“ k tomu státem. Výsledek?

Podle slov samotných exekutorů je již přes 80% pohledávek nedobytných. Přesto ani jeden exekuční úřad nevyužil zákona a nezastavil nesmyslné vymáhání. Proč? Odpověď myslím znáte: protože o tyto peníze nepřijde, on o ně nemravně (slova Ústavního soudu) okrade jiné povinné, co ještě platit mohou a hlavně i věřitele, kteří díky tarifům exekuční mafie mají již dnes 80% pohledávek tzv. nevymahatelných. Vezměme příklad, teď plácnu že na začátku bylo 400 tisíc lidí, co mohlo splácet a 400 tisíc co nemohlo, těch prvních 400 tisíc proto v této režii neslo náklady spojené s marným vymáháním druhé poloviny a to až do doby, kdy sami nemohli splácet a přidali se k druhé polovině. A postupem času se z ní stala většina, kdy 150 tisíc exekučně postižitelných nese náklady na marné vymáhání exekucí po zbylých 650 tisících v celkovém objemu 4 miliony 500 tisíc exekucí.

Exekučním podnikavcům to nevadí, protože je to nestojí nic, oni to prostě naúčtuji jiným a mají takhle naději že, když budou udržovat roky a desítky let statisíce marných exekucí, tak přeci někdo z těch statisíců může podědit, uzavřít manželský sňatek , může se nastěhovat k příbuzným na které pak za pomoc bližnímu vlítne exekuční gestapo (pokud si myslí že, se tam dlužník nachází), nebo třeba vyhrát ve sportce. Že to bude naprostá menšina vůbec nevadí, protože nějaký zisk tam bude a celou dobu to ponesou na bedrech jiní… Takže zisk bez přičinění z bídy druhých, komercionalizace vymáhání práva a spravedlnosti – vítejte v České republice, která porušuje Listinu základních práv a svobod, Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech, vlastní Ústavu a zákony. V zemi, kde má soukromý exekuční stav větší pravomoci, než všechny bezpečnostní sbory dohromady, včetně policie.

Ustanovení § 268 odst. 1 písm. E) občanského soudního řádu upravuje situaci, kdy po provedení úkonů směřujících ke zjištění majetku povinného není zjištěn žádný jeho majetek nebo je jeho hodnota ke krytí nákladů exekuce nedostačující, takže jeho realizace by vedla jen ke zvýšení nákladů, jež by nemohly být z výtěžku kryty. Exekutor v takovém případě má podat soudu podnět k zastavení exekuce a uvede v něm, jaké úkony ke zjištění majetku provedl a s jakým výsledkem. Výzva, aby exekutor v exekuci pokračoval, musí obsahovat závažné důvody, pro něž se soud domnívá, že ještě lze nalézt postižitelný majetek povinného. Podnět k zastavení exekuce právě podle § 268 odst. 1 písm. e/ o.s.ř. nepodává povinný, nýbrž soudní exekutor, avšak aplikovat ustanovení § 290 odst. 1 o.s.ř., upravující zvláštní důvod zastavení exekuce, lze již proto, že ke dni podání žádosti uplynula potřebná doba od zahájení exekucí (alespoň jeden rok) a dále dovozuji, že nepodaří-li se při exekuci prodejem movitých věcí sepsat žádné movitosti, jež by mohly být prodány, bude to důvodem k postupu vedoucímu až k zastavení exekuce a to nikoli ovšem podle § 268 odst. 1 písm. e/ o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 52 odst. 1 exekučního řádu, nýbrž dokonce i podle ustanovení zvláštního, a to § 326A o.s.ř. Viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. Zn. 20Cdo1062/2015 ze dne 31.10.2006. Soudní exekutor nemůže exekuci provádět libovolně dlouho. Pro právní závěr ve smyslu § 268 odst. 1 písm. e/ o.s.ř. je „nezbytné, aby exekutor a oprávněný vyčíslili své náklady“, zde jsou příslušné právní předpisy, zejména vyhlášky č. 330/2001 Sb., 484/2000 Sb. A 178/1996 Sb. K tíži povinného nelze přičítat skutečnost, že nemá žádný exekučně postižitelný majetek, navíc tento postup je rozporný s „doktrínou, že zákon připouští jen takovou exekuci, která slouží k uspokojení oprávněného a která by neměla být použita tam, kde se ukazuje, že k tomuto cíli nemůže vést.“ Jakýkoliv jiný postup je šikanosní a zjevně bezúčelné provádění exekuce, což je v rozporu se zákonem.

Podle § 268 odst. 1 písm. e/ o.s.ř. nepodává podnět povinný, nýbrž soudní exekutor. Ten však nejenže takovýto podnět zpravidla nepodá, nýbrž ještě vyjadřuje s případným zastavením exekuce nesouhlas a zdůrazňuje, že k jejímu zastavení pro majetkovou nedostatečnost by mělo dojít až poté, co tento podnět dá sám soudní exekutor. To je v širším kontextu dalších ustanovení mylný a svévolný výklad práva, který exekutorům poskytuje krytí pro zlovolnou perzekuci občanů. Jestliže exekutorské úřady nevyužívají ustanovení §268 odst.1) písm. E) o.s.ř. a udržují právně nekonformní exekuce je to dáno tím, že jakožto soukromým podnikatelům, i když se státem přenesenými pravomocemi, jim nejde o dodržování práva, ale apriorně o maximalizaci zisku a držení co největšího počtu obyvatelstva ve své moci. Ovšem i povinný může podat ,,Návrh na zastavení exekuce“ podle dalších ustanovení a v souladu s ust. § 269 odst. 1 o.s.ř. musí soud o zastavení exekuce rozhodnout jak na návrh (kohokoli ze zúčastněných), tak z úřední povinnosti. Výmluvy nejsou na místě!

AUTOR: Daniel Novák